

De Legende van Kerstenburg.

In de 13' eeuw stond er tussen Dentergem en Markegern, bezijden de Mandelbeek een heerlijk slot omringd van lommerrijke bossen met fraaie dreven. Een statige laan van zware eiken en platanen liep voorbij de burg en verbond beide dorpen op schilderachtige wijze met elkander. Het kasteel, bekroond met hoektorens en omringd van brede grachten en dikke muren met schietgaten, was beveiligd door een stevige ophaalbrug en een zware Poort.

Daar verbleef Ridder Arnold van Kerstene, beroemd om zijn dapperheid ten dienste van het vaderland, want als waardige vertegenwoordiger van een edel stambuis had hij de helft van zijn leven onder het harnas gesleten. Hij was tweemaal gehuwd geweest. Zijn eerste gade schonk hem een kloeke zoon, doch overleed enkele dagen daarna. Ongeveer vijf jaar later, in 1282, toen ridder Arnold graaf Gwyde van Dampierre volgde om inlandse beroerten te dempen, verbleef dit zoontje tijdelijk op het kasteel van ridder Walter van Straten, zijn oom. Dan, opeens was het kind verdwenen. Diep getroffen door dit voorval, verloor Arnold alle genegenheid voor zijn lichtzinnige zwager. Hij hertrouwde met een mooie edelvrouw die hem een zoon en een dochter schonk, doch op haar beurt na korte tijd de eeuwigheid inging.

De jonge Willem van Kerstene werd een koene ridder, de naam van zijn vader waardig, en jonkvrouw Clara groeide op in gratie en beminlijkheid. Op 23 januari 1305 kwam Ridder van Straten op bezoek, tijdens een afwezigheid van vader Arnold en zijn zoon. De veel oudere man dong naar de hand van die rijke jonkvrouw, doch werd afgewezen. Erg misnoegd verliet hij het kasteel ; onmiddellijk na zijn vertrek werd de brug opgehaald. Met zijn schildknaap reed hij naar de 'Sint Bernard', de enige herberg in de omstreken waar men wijn kon bekomen. Daarna reden ze langs de gentse heirweg naar het Hoenderveld, de gevaarlijke verblijfplaats van de rover : Everard de Gier. Ridder Walter moest aan de wachters zijn wapens en zijn beurs afgeven vooraleer bij de hoofdmans binnengelaten te worden. Het doel van zijn bezoek was de Gier te gelasten met het ontvoeren van Jonkvrouw Clara te zijnen bate. Akkoord werd gesloten voor de som van duizend pond parisis, waarop Walter een aanzienlijk voorschot moest afstaan bij terugvordering van zijn wapens en beurs.

's Andcrendaags rond 8 uur kwam Pieter, de huisknecht van Kerstenburg, terug van een boodschap, en hij kon de Sint Bernard niet voorbij lopen zonder een vlugge groet te brengen aan het lief-tallig schenkestertje. Hij verliet de kroeg terwijl een onbekende verbruiker, dichtbij gezeten, hem hoorde zeggen : « Ja, Leentje, binnen een uur vliegen we hier voorbij ». En toen zij vroeg hoelang hij zou afwezig blijven « 't Is mij onbekend ; doch het zal wellicht voor enige dagen zijn ».

Jonkvrouw Clara wilde niet langer op het slot blijven zolang haar vader afwezig was. Haar angst voor Walter dreef haar tot het besluit dit te verlaten. Voorafgegaan van een gewapende voetjongen in livrei en met achter zich nog twee andere gewapende knechten reed het gezelschap weldra in de richting van Tielt. Aan het woud gekomen, nam Pieter de voortocht om desnoods de meesters beter te kunnen in bescherming nemen.

Voorbij de groene veldweg werden zij eensklaps door baanstroopers overvallen. Er ontstond een hevig gevecht waarbij Clara door een rover werd opgelicht en op een vreemd paard gebonden, weggevoerd. Ze zakte ineen van benauwdheid, en bleef ontzenuwd in de zadel hangen. Nadat haar gevolg van kant gemaakt was, gingen de moordenaars heen. In de namiddag was daar opnieuw enige beweging: het waren de boeren, die, verslagen en treurig, de gesneuvelde lichamen tersluiks kwamen wegbrengen.

« Noordwest van de stad Torhout, midden sierlyke lusthoven,
« stond het prachtig slot Wynendael, dat in 1085 gebouwd geweest
« was door Robrecht de Fries, graaf van Vlaanderen, en later ver-
« groot en verfraaid door graaf Gwyde van Dampierre, die er ge-
« woonlyk verblyf in hield.»

Philips van Vlaanderen, dezès jongste zoon, was gehuwd in Italië en had aldaar geruime lijd verbleven ; doch toen hij vernam dat zijn vader door de fransen in hechtenis genomen was, evenals zijn broeder.-% Robrecht van Bethune en Wiliem van Dendermonde, was hij met enkele uitmuntende krijgsbenden zijn vaderland en zijn jongste broeder ter hulp gekomen. Aan de Pevelherg tussen Rijsel en Douay had bij de leiding van de vlaamse troepen op zich genomen. De fransen werden er uiteengedreven en sloegen op de vlucht. Daarna terwyl de vlamingen zich bezighielden met plunderen,

« had de franse ruitery zich herenigd voor een nieuwe aanval ; daar-
« door was voor Vlaanderen een kans op zege verloren. Terwyl Philips
« zelf tydens het gevecht in levensgevaar verkeerde, sprong de jonge
« Ridder van Stavele hem ter hulp en hakte zoo verwoed onder de
« Franschen, dat weldra eenigen hunner uit de zadel gevallen waren.
« De overigen hadden het opgegeven, terugwykende om elders ge-
« makkelyker overwinningen te gaan beproeven ».

Koenraad van Stavele, vriend van Willem van Kerstene, werd dan ook gelast met vredesvoorstellen aan de bevelhebber der vyandelijke troepen.

Op Wynendale hadden de wachters in hun torentjes plaats gevat, en was er beweging gekomen onder de dienstboden. Rond het slot stond een grote menigte volk om Philips van Vlaanderen te zien. Bij aankomst van deze veldheer volgden hem van dichtbij de voornaamste edelen van onze gouw, alsook enkele italiaanse ridders. Het

« was een heerlyk schouwspel deze talryke schaer, allen op moedige
« dravers gezeten, onder het geschat der horens de brug te zien
« overstappen ».

De krijgers werden binnengelaten in de ruime zalen van het kasteel om rust te nemen en verfrissing.

Een uur later reden een zestal ruiters, op schuimende rossen de poort binnen, onder de vreugdekreet

« Heil, Koenraed van Stavele, de redder van Philips van Vlaanderen! »

Na enkele ogenblikken ontving de gelukkige Philips uit de handen van zijn medestrijder Ridder van Stavele, de verwachte vredesbrief van de franse koning. Hij hield daarop een toespraak tot de krijgs- lieden in de ridderzaal en vervolgens tot de menigte boeren van Torhout en omstreken. In een sfeer van erkentelijkheid en gehecht- heid sprak hij onderneer deze woorden uit :

« ... Eer wy scheiden
« heb ik het genoeg de aanstaande echtvereniging aan te kondigen
« van Koenraed van Stavele met Jonkvrouw Clara, dochter van
« Ridder Arnold van Kerstene.

Na vreugdegeroep en handgeklap gingen dan de toehoorders huiswaarts in verscheidene richtingen. Reden ook heen twee ruiters in

« prachtige wapenrusting, met de sierlyke vederbos op het hoofd en
« aen hun zadels een groot slagzwaard en een lange speer, terwyl
« een beukelaer waerop hun geslachtswapen in levende kleuren ge-
« schilderd was, aen hun zyde hing. Het waren Willem van Kerstene
« en Jonkheer van Stavele die naar Markegem reden.

Bezijden het bos stootten zij op een tiental welgewapende mannen die in hun midden een huilende maagd meevoerden: Willern's zuster! Er ontstond uiteraard een bloedig gevecht, gedurende hetwelk een paar rovers sneuvelen en de jonkvrouw buiten het strijdtoneel ge- houden werd. Benevens hun ervaring, hadden de ridders kennelijk het voordeel van hun volle harnassen en zwaardere wapen, zodat het gevecht hun gunstig verliep ; steeds meer tegenstanders werden uitgeschakeld.

« Het verlies van zoveel hunner makkers had de overige mannen der
 « schakersbende tot razerny aangehitst. Als getergde leeuwen spron-
 « gen zy op de ridders aen, en bragten hen met verdubbelde snelheid
 « zulke pletterende houwen toe, dat hunne harnassen en beukelaers
 « op vele plaetsen geblutst en doorkloven, en verscheidene placten
 « hen van schouders en knieën losgehakt werden. Maer de ridders
 « sloegen zoo dapper onder hunne aanvallers dat deze, met diepe,-
 « verwondingen overladen, verplicht waren achteruit te wyken. Ook
 « de ruiter met de jonkvrouw poogde te ontsnappen, doch zyn
 « paard werd by de achtervolging neergestoken, totdat hyzelf ten
 « slotte ontzield nederstortte. Clara lag in zwym, maar was nu ein-
 « delyk bevryd; ze werd door Koenraad zoo goed als mogelyk ver-
 « zorgd terwyl Willern, die naderend paardengetrappel hoorde, zyn
 « vader herkennen mocht en hem te gemoet snelde. Vier ontroerde
 « ruiters reden weldra het slot Kerstenburg binnen; eer! hunner
 « met de vermoeide jonkvrouw in zyn armen ».

Willem was overtuigd dat Walter van Straten, belust op de bezittingen van zijn zwager Arnold, door zijn sluwheid de oorzaak was van al hun nare lotgevallen, doch Pater Adriae een vriendmonnik die hen was komen begroeten, wist beide jongelingen van een spontane wraakneming te weerhouden met de woorden:

« Ons willen wreken over enig leed is opstaen tegen de wil Gods ».

Na al de doorstane beproevingen had Clara noodzakelyk enkele dagen rust vandoen. Ze was vlug aan de beterhand zodat Koenraad die moeizaam zijn wraaklust kon bedwingen, ruimschoots vergoed werd door het innemend gezelschap van zijn geliefde. Toen hij Ridder Arnold om haar hand vroeg, deed zij hem beloven haar nooit meer te zullen verlaten. Zijn antwoord was :

« Zoo het heil myns
 « vaderlands het vergde, zou ik niet aarzelen te vertrekken... hoe
 « smartelyk het my ook ware u te verlaten... de verknochtheid aen
 « 's lands welvaren is gewis de eerste pligt eens ridders. Nu echter is
 « het onweder, dat zoo lang heeft gewoed, opgeklaard, en het is te
 « hopen dat wy eene lange en heilzame rust zullen mogen genieten ».

Clara zei :

« Onze vaderen hebben immer, by billyken stryd, hun
 « vaderland ten dienste gestaen ; hunne kinderen moeten zich hun-
 « ner waerdig tonen ».

Koenraad hernam :

« Twee harten die zich
 « onderling opregt beminnen vinden de grootste geneugte, het in-
 « nigste welbehagen in elkanders tegenwoordigheid. Zij voelen zich
 « als der aerde ontweken en in een gelukkiger oord aangeland! Och,
 « Clara lief, als "vy nu reeds zulk heil genieten, wat zal het zyn als
 « de priester over ons zal gebeden hebben ! Dan zullen wy niet meer
 « twee, maer enkel één uitmaken : één hart en ééne ziel als het ware
 « door de liefde versmolten... »
 « Lang nog zouden zy hun vurige taal onder elkander voortgezet
 « hebben, ware de monnik niet bedacht geweest het slot te verlaten.

« Terwyl hy die familie vaarwel zegde, vloog de deur open en viel een
« man binnen zeggende : Uw schildknaap, Heer van Kerstene, ligt
« gewond ten gronde. Hy had een bespieden rond het slot bemerkt.
« Wy zyn er op afgegaen, maer hy was welgewapend, en met zijn
« dolk stak hy de jongen neer, terwyl ikzelf nog juist kon ontsnap-
« pen... »

De ridders liepen haastig te wapen, terwyl de gewonde binnengedragen werd, toevertrouwd aan de zorgen van Clara en van de monnik. Intussen vond de boef zijn heil in het woud. Men was bijna zeker dat het voorval betrekking had met een nieuwe list omtrent de jonkvrouw. De monnik stelde voor: haar naar Gent te brengen waar ze veilig in zijn klooster kon vertoeven totdat het gevaar zou geweken zijn. Terwyl Koenraad de tocht leidde en de heer van Kerstene bij Philips van Vlaanderen om krijgsbulp verzocht, zou Willem over het slot waken. Dit plan werd reeds de volgende dag uitgevoerd. Voor de komende nacht werden al de leenmannen op het hof verzameld, en werden deuren en vensters versperd en waakposten ingericht.
- De maen was aen de westerkirke weggezonden, en met haer « was alle klaarheid verdwenen. De nacht was diep en verschrikke- « lyk duister, en er heerschte als het ware eene onverstoorbare stilte.

« Talrijke menschengedeenten bewogen zich als schimmen tusschen
« het geboomte -, het was er een aanhoudend gaen en komen. Doch
« dit spookachtig gewemel had tevens iets zoo vervaerlyks in, dat
« alle aanschouwen ervan huiverend ware achteruit gedeinsd; want
« terwyl sommigen met zware stroo- en houtvrachten kwamen aen-
« gestapt, droegen anderen velerhande wapenen, welke in het don-
« kere als vierstralen flikkerden ».

Het was de Gier met zijn bende die voorbereidingen nam om het slot te bestormen en nogmaals de jonkvrouw te schaken.

De bonden waren aan het blaffen gegaan ; een wachter trok een bovenvenster open, werd door een pijl getroffen en plofte neer door het raam. De jonge ridders liepen naar de torens en sloegen alarm, terwyl jonkvrouw Clara onder de hoede bleef van haar meid Margriet en van de geestelijke.

Vanuit de poorttorens konden Willern en Koenraad enkele rovers met hun schichten treffen maar weldra moesten ze, door rook verdreven andere stellingen opzoeken. Ze snelden ridder Arnold te hulp die met zijn leenmannen postgevat had tegenover de brandende poort die dreigde te begeven. Uit een venster boven de rovers wierp de jonge van Kerstene grove hout- en steenblokken naar beneden, tot de boef Pokkevenne verpletterd lag vóór de voeten van zijn hoofdmans de Gier, Toen de slotdeur nederplofte en de bende met vreselijk getier het binnenhof inviel, werd Willem in het gevecht overmeesterd en door de Gier zelf met de hand gewurgd en doodgestoken. Terwyl Koenraad gereed stond om de misdadigers met zijn slagzwaard te onthalen, verzocht Arnold hem te gaan zorgen voor Clara; waarop hij verdween.

Er waren verliezen aan beide zijden. De aanvallers drongen dieper door, en toen de laatste binnendeur door Tone-zonder-gena in twee gehakt werd, zaten in die zaal Ridder Arnold, zijn leenhouders en een paar knechten. De monnik die aan zijn knielbank zat, werd on- meedogend aangegrepen en het hoofd afgeslagen met een bijl. De oude ridder bood het langst weerstand en in een stoute zwaal van zijn rapier rolde Tone's hoofd op de vloer.

« De Gier kwam juist by

« tyd om de beste zyner mannen te zien sterven ; zoo hevig waren
« de slagen dat het staal van Arnold eene diepe groef in den wand
« maakte. Nu rigtte de Gier zich op, en zyne dagge, die nog besmeerd
« was met het bloed van Willem, trof den ridder in het hart. De on-
« gelukkige Arnold zeeg ten gronde: eenen stond later was hy een
« lyk. Dit bloedige tooneel werd akelig verlicht door den brand die.

« door eenen hevigen wind aangedreven, tot de belde vleugels van
« het kasteel was overgeslagen en steeds meer en meer zyne ver-
« woestingen aanzette. Nu liepen de moorders het kasteel gansch af
« om de jonkvrouw op te zoeken : zolders, kelders, tot de verbor-
« genste schuilhoeken toe, alles werd met het licht in de hand door-
« snuffeld ; Clara was echter nergens te vinden. De Gier werd als
« een bezetene : hy raesde en brulde gelyk een getergde os.

Toen Koenraed, op verzoek van Arnold, de strijdplaats verlaten had om zijn geliefde te redden, had hij haar en Margriet in veiligheid gebracht langs een onzichtbare deur, in een geheime gang alwaar zij over het ijs tot buiten het slot konden geraken. Op het oogenblik dat zij tussen de heesters gingen verdwijnen werd Koenraed door een schicht getroffen, en werd Clara door Rosse-Sis en zijn mannen ingehaald en aan de Gier overgeleverd. Margriet was waan- zinnig van schrik en vluchtte terug langs waar ze gekomen was. De plundering van het slot ving aan en met rijke buit beladen verlieten de rovers de gloeiende vuurkolk. Clara werd door de Gier in eigen persoon op een kar ontvoerd, doch vriendelijk aangesproken, terwijl bij van haar niets dan verwijten ten antwoord kreeg.

Later in de namiddag werd ridder Koenraed gevonden, bloedend uit een ernstige wonde. De boeren droegen hem naar de 'Sint Bernard'.

« Het kasteel brandde twee volle dagen. Groote steen-
« hopen, met zwarte assche bedekt, waren het eenigste overschot
« van het prachtige Kerstenburg. De verslagenheid was eindeloos ».

Heeft hy ons listen en lagen gelegd,
Heeft hy een kuil op mijn voetpad gegraven. Du Heere, hebt hem geraekt
met dyn hand Hem is zyn zonde geworden tot schand,
En in den kuit dien hy zelf heeft gegraven
Viel hy...

J.A. Delaet 1815-91

« Omtrent den middag bevond Everard de Gier zich geheel alleen in
« zyne tent. Op tafel lagen allerlei kostbare juwelen en sierstukken,
« in het kasteel buit gemaakt. Een zwaer yzeren koffertje bevatte
« naest andere waardevolle voorwerpen een groot aantal perkamen-
« ten met stempels in rood en geel was. Hy onderzocht ze, want zy
« bevatten alle byzonderheden betreffende de voornaamste voor-
« vallen in het leven van Ridder Arnold.

Opeens las hy:

« 1282 Sint Bartholomeusdag.
« Een smartelyk onheil heeft my heden getroffen : myn eenig kind,
« myn geliefde zoon Everardus is my heden ontnomen... Het was
« een allerliefste' knaep, myn dierbaerste schat, het beeld zyner
« moeder zaliger; daerom had ik het kind dubbel lief.
« In de tyd dat ik by Vlaenderens krygsbenden zou verbleven, had
ik het kind aen mynen zwager, ridder Walter van Straten, toever-
« trouwd... Walter, Walter, wat is er van inynen zoon Everard ge-
« worden ?
« De Gier liet het perkament zyne vingers ontglippen en met diepe
« verslagenheid sprak hy tot zichzelf :
« Ik ben het... Toen ik vvf jaer was, werd ik op een nacht wegge-
« bracht en overgeleverd aen de rover Frankegans Ik heb mynen
« eigenen vader gedood, ook mynen broeder..., myne zuster Clara

« ontvoerd... Dat alles om Walter van Straten te dienen, die my in
« het ongeluk stortte ».

Onmiddellijk greep hij naar zijn wapens en trok hij zonder gezelschap naar het kasteel van Walter, om te pogen Clara uit de handen van zijn eigen mannen te bevrijden. Na gevecht met de wachter geraakte hij daar binnen. In een olopende woordenwisseling met de landheer riep hij :

« Lafhartige, wat is er geworden van het kind dat hier ten jare 1282 verdwenen is ?... Deze die tot u spreekt weet wat hy zegt, want hy was er by. Het kind staat bier vóór u. Nu wil ik Clara terug hebben ».

Het kwam tot een tweegevecht en beiden werden verwond tot uiteindelijk Walter de doodsteek kreeg en de jonkvrouw vrijkwam. De Gier verliet de plaats. Sindsdien hoorde men van hem niet meer.

Toen hem het nieuws bereikte over die schrikkelijke moordpartijen, zond Philips van Vlaanderen krijgsknechten om de rovers uit te roeien, doch dat bleek overbodig, want door het verdwijnen van de hoofdman viel heel de bende vanzelf uiteen.

Niemand durfde het kasteel te benaderen dat allengerhand verbrokkelde tot puin. Het was gebeurd dat men er bij heldere inane- schijn een grijsaard heen en weer zag dwalen, die eindelijk, op de knieën gezegen, in biddende houding zitten bleef. Men aanzag die verschijning als de geest van ridder Arnold... De plaats waar vroeger de roverschutten stonden, was eenzaam en ongevaarlijk geworden. Tussen de heesters van het woud, bevond zich nu een nederige kluis bewoond door een eremijt, wiens herkomst niemand kende en die men. de heilige noemde.

« Op anderhalf uur be zyden de stede van Gent, te midden der
« heerlykste landouwen verhief zich, omringd van breede grachten
« en dikke muren, een prachtig kasteel.

Daar woonden Koenraed van Stavele, zijn echtgenote Clara en hun twee fraaie knaapjes, van ongeveer tien en acht jaar.

Zekere dag kwam daar moeizaam gewandeld een oude man, blootsvoets en ellendig gekleed in een versleten rok, en met een koord om de lenden. Hij vroeg om de heer en de dame persoonlijk te mogen spreken. Zodra hij in de ontvangkamer het adellijk paar gegroet had, richtte hij zich tot de dame in deze bewoording:

« Mevrouw, uw edele vader was gehuwd met de zuster van Walter van Straten. Die vrouw had een zoon, doch ze stierf enkele dagen na zijn geboorte. Haar vroegtijdige dood was noodlottig voor het kindje, dat Everard geheten werd. Ridder Arnold gaf het in handen van Walter van Straten in de mening dat het bij hem de gepaste opleiding zou gekregen hebben. Na enkele weken was het kind ver- dwenen : Walter had het overgeleverd aan de rover Frankegans. Opgevoed midden de baanstromers stond de jongen weldra bekend als hun hoofdman Everard de Gier ».

Terwijl de edelvrouw bleek werd en trilde van ontsteltenis, gewaagde Koenraed:

« Zodat Everard zijn eigen vader zou gedood hebben ?-

- « Ja, Heer ridder, doch hij was onwillens in zijn rampzalige loopbaan geworpen geweest. Toen hij het kasteel van zijn vader verwoest had, viel hem het bewijs van zijn afkomst in handen, en van dan af werd Everard niet meer gezien... Hij begaf zich eerst naar Rome en vandaar in bedevaart naar het Heilig Land. Jaren later woonde hij onbekend, als eremijt in hetzelfde bos dat hem eertijds tot schuilplaats gediend had. Hij trachtte er door boet- vaardigheid zijn ontelbare misdaden uit te wissen. Thans komt hij U om vergiffenis vragen ».

Intussen gaf hij aan Koenraed een Perkament van Ridder Arnold, waarop er te lezen stond :

« 1277 Sint Lamberii4sdag. Het zoontje dat mij gisteren werd geboren
 • is heden door den doop in den schoot der ware Kerk getreden en heeft
 « den naem van Everardus ontvangen. Om deze heugelyke gebeurtenis
 « te vereeren en ook om den hemel op eene bijzondere wijze over deze
 « geboorte, waerby de bescherming des Allerhoogsten zoo zichtbaar is
 « geweest, myne dankbaarheid te betuigen, zal hem het teeken onzer
 « verlossing op de borst worden ingeprent. Aldus zal hy dit teeken - dat
 « ik benevens myn aloud geslaciiswapen, ter nagedachtenis der roem-
 « volle daden myner voorvaderen by de kruisvacrien, in myn schild
 « voer - ook op zijn hart dragen ».

« De kluizenaar opende zyn py: het kruis droeg hy op de borst.
 « Clara ik ben uw stervende broeder, vergeef my; de hemel zal
 rny dan ook genade schenken.

Nadat ze in de armen van Koenraed, van haar pijnlijke verbijstering bekomen was, vatte zij de
 boeteling bij de hand, met de woorden . « Alles is u vergeven », waaraan Ridder Koenraed
 toevoegde :

« Sta op ; gy zyt een wedergevonden broeder ».

Terwijl de kluizenaar innig dankte, blikte hij nog eenmaal ten hemel, dan zeeg hij neder in de
 armen van Koenraed van Stavele.

Dat was het einde van Everard de Gier.

« Ten huidigen dage vindt men in Vlaenderen nog menschen die, by
 « overlevering, van den Gier weten te spreken.
 « De plek gronds, waer hy in het woud zyne rovershutten plantte, draegt
 «nog de benaming van het Moordenaersbosch, en die waer zyne kluize
 « stond en waer hy tot uitwissching zyner misdaden, eene lange boetvaer-
 « digheid pleegde, noemt men, in aandenken zyner tranen, het Verdriet. Van het kasteel van ridder Arnold
 van Kerstene - het voorheen zoo vermaarde slot Kerstenburg - is er thans geen spoor meer te zien ; eenige
 jaren geleden zijn de laetste grondvesten opgedolven en de grachten opgevuld. Thans doet de arbeidzame
 landman jaerlyks het mollige gras in den Kerstenmeersch voor zyne zeisen ziiiichten en mogelyks denkt hy
 nimmer aen hetgeen daer eens gebeurde.

Naar de roman van J.B. Devenyn, Marckeghem 1854

We vonden nog een vermelding van het domein en slot Kerstenburg in de volg. documenten:

1) Juni 1288 Oorkonde van Johan de Rode met zijn vrouw nobilis mul;er domina Katharina en hun oudste zoon, ridders. sires d'Inglemunstre, betr,
 de verkoop van hun land. can- 2) 1 li 1289 Brieven van Jean de Rode fs Gerard. en zijn oudste zoon J met domeinen Langhere en Kerresten,
 lijftocht van Kath. van Maldeghem.

Gesch. van Deinze : Rond het jaar 1300 werd het Leen ter Kersten door Willem van der Kersen geschonken aan het Kapittel van Doornik.